

Poemul frunzelor de marți

Maria Podari

...ziua căsca din încheieturile zării, așteptând un semn, poate acel semn de tandră îmbiere la somn... strada tăcută, îmbrăcase cele mai alese gesturi, ca două brațe deschise, la intersecția serii cu toamna...

aplecă asupra unui mic geamantan, care semăna mai mult - cu o viață de om aruncată-n mulțime - verifica cu mâini tremurânde, de n-a uitat poate, acolo ceva - la răscruce de sentimente...

își aduce aminte, că în graba plecării - uitase o urmă de dojană, în ochii celui ce întinse spre ea, în prag - un zâmbet nedefinit, poate a neputință, poate a târzie căință - a unei lumi interioare, pline de petice...

era o femeie înaltă, un fir de ață, pe inelar, să-ți aducă aminte de ceva...

ce forme simple și banale, lua seara din privirile ei, câte ploi n-au biciuit acele altare, câte-i vor trebui să și le suie...

era, ca și cum, ar fi alunecat pe toboganul amintirilor... răftuind cu grijă, urmele lăsate fără stăpân, ștergând pe alocuri, de praf împăcare... o săruta cu pioasă mirare... mai punea un gând în pragul tăcerii - o strângere de inimă sinceră, de la cea mai bună prietenă... apoi o pădure, pe care - trebuie să o treacă, clandestin peste mare... o pace încheiată la locul crimei - o valiză cu frunze - primite cu dedicație, ca o batistă în care ai înnodat o tăcere și în fine - o coală de scris, pe care, o să învețe lăsarea - frunzele serii de marți, astăzi și mâine de suflet și răsăritul...

la peroanele inimii, zbatere multă, suflare mare de timpuri - așteptau la ghișee și parcă o pasăre cu aripi de cer, înstăpânea puterea de-a rupe vadul frunții, puterea nopții de-a rămâne - o flacăra-n căușul mâinii - de nu s-ar prigoni în brațele femeii, de nu s-ar prigoni, în brațele luminii...

abia a mai avut timp să-și cumpere biletul de dus, câteva momente de flori și de restul de temeri, câteva gesturi...

și s-a făcut risipă de vorbe într-o clepsidră de toamnă ciobită și s-au ridicat ochii în sănătatea, celei mai mărețe însingurări și s-au prelins în pahare, încremenite muțenii de clipe și s-a râs mult amar de gesturi și s-a jucat cu sentimentele pe față, ca la o cursă de cai și fiecăruia, fiecăruia...

mustang uimit cu nara-i fremătândă, ce scurmă cu piciorul noaptea - când simte aproape preeria vremii - sufletul ei - o pornește pe jos - de credeai că se prăpădește cerul de stele și tăcerea aceasta de jar... și s-a făcut un amar, de cum îi spune!

de nu știai - cine a vrut, ce nu s-a mai putut, cine-a lovit și cine n-a știut primi - răcoarea pădurii, răsărită-n priviri, de-a lungul sângelui - unde inima stă în genunchi cheazășie, în noaptea ce-a ieșit la drumul mare... de nu știai - ce întâmplare se clatină în vârful săgeții și cine-a tras cu ochii la galere...

...atențiune, atențiune.. îndreptați-vă spre ieșirea din voi, anunțau megafoanele... un vuiet prelung... și timpul se pune-n mișcare...